

A halottak napja

Nem minden őszik az elmúláshoz. Az idei különösen nem. Az erdő zöld árnyalatait felváltotta a rubint ragyogás. A színek lassú átmenetét nem zavarta sem a fagy, sem a lombot tépő szél. Langymeleg éjszakák alatt változó reggelre új ruhájában mutatkozott a természet. Minden fa és bokor újra és újra átöltözött a holdvilágnál. Pompáztak a nappali fényben, aztán újabb színcseppekkel színezték magukat. Ez nem az elmúlás, ez maga az élet. A halottakhoz a fekete illik ezen a tájon. Máshol a fehér. A két szín között a színek birodalma. A halál színtelen a szemnek. A halál a lelket, a láthatatlant színezi.

Mégis, az élők az őszt, a természet évi zárszámadását választották elhunyt szeretteik nyughelyének felkeresésére. Az őszt, mely annyi bájjal van teli. A tülekedő élők... a földi többért..., a testi jobbért cibálják egymást, mint vak mester a fekete zongorát. Tépjük, cibáljuk egymást, hogy aztán az elszámolás után az életben maradt győztesek minden őszi felkeressék az elmúltakat.

Különös a temetőjárás a nagyvárosokban. A sok-sok élő élettörvénye szerint, a sajátos viszonyulások megszokottságával igyekeznek a jel felé, ahol a voltak porrá vált teste lassan egybeolvad az ősannyal. „Fájdalom s gyönyör, pernye a hajunk. Mint bomló gőzök, sok emberhajunk semmivé

oszlott az örök anyag szabálya szerint...” Keressük a szeretett magunkat..., a soron következőt... De még nem hisszük igazán..., csak sejtjük..., csak reméljük, hogy egyszer majd jön valaki, aki, „mint karján virágkosarat elibénk hozza, mivel adós maradt... a szeretetét, s könnye bár igaz... meg sem nézzük, hogy ki az.”

A halottjelöltek villamoson, autóbusszon gépkocsival özönlének azonos irányba. Virágot vesznek a színpompába öltözött temető sírjaira. Virágot, melyet unott árusok kínálnak a földi életet jobbító áron.

A tömeg hömpölyög a jelek felé. Keresztek..., kopjafák..., kőtömbök... között.

A sírtengerben nem könnyű eligazodni. A parcellák monotonijában a sírok között magasló, színesedő fák támpontot adnak. A gesztenye után jobbra, annál a magas, sárga lombú fánál balra...; nem..., nem..., ott annál a pirosló cseresznyénél van akit keresünk. Évente egyszer. Majd bennünket is keresnek. Állunk a jel körül. Lábunk alatt, aki miatt jöttünk. Felettünk az örök élet, a minden évben lombjukat színező fák bölcs nyugalma. Kiknek színváltozását megzavarja olykor a korán jött, lélekre ható fagy, vagy hóvihar.

A fák tudják, hogy ez a nap az élő halottaké. Magunkat gyászoljuk.

Pápai Gábor